

Az épület, ahol szállást kaptam, magasan az öböl felett állt a hegyoldalban, egy olajfaligetben. Az erkélyemről az ezüstös olajfalevelek között leláttam a kéken csillogó tengerre, egészen Kalami öbléig, ahol a Fehér ház állt, meg a kikötő: kedves, egyben szívfájdító látvány.

Előző nap már sötétben botorkáltam le a keskeny lépcsőkön az apartmanba, annyi látszott mindössze, hogy meredek hegyoldalba épült; az útról csak a tetejét tudtam kivenni. Igazán kedves volt Dimitráéktól, hogy a főszezonban nekem adták ezt a gyönyörű lakrészt. Ilyenkor bárki jól megfizette volna, hogy itt lakhat.

Már a vacsorát is kihagytam, a gépen mindössze egy teát ittam, úgyhogy korgó gyomorral ébredtem. Épp azon gondolkodtam, merre induljak szupermarketet keresni, amikor kopogtattak az ajtómon. Gyorsan kikaptam a legfelső ruhát a bőröndömből, magamra rántottam, és kinyitottam az ajtót. Egy alacsony, göndör hajú férfi állt előttem, kezében kék kockás kendővel letakart kosarat tartott.

– Jó reggelt! Vasilis vagyok, *kiria* Dimitránál dolgozom. Megkért, hogy hozzak át pár dolgot, ha már nem akart átjönni reggelire...

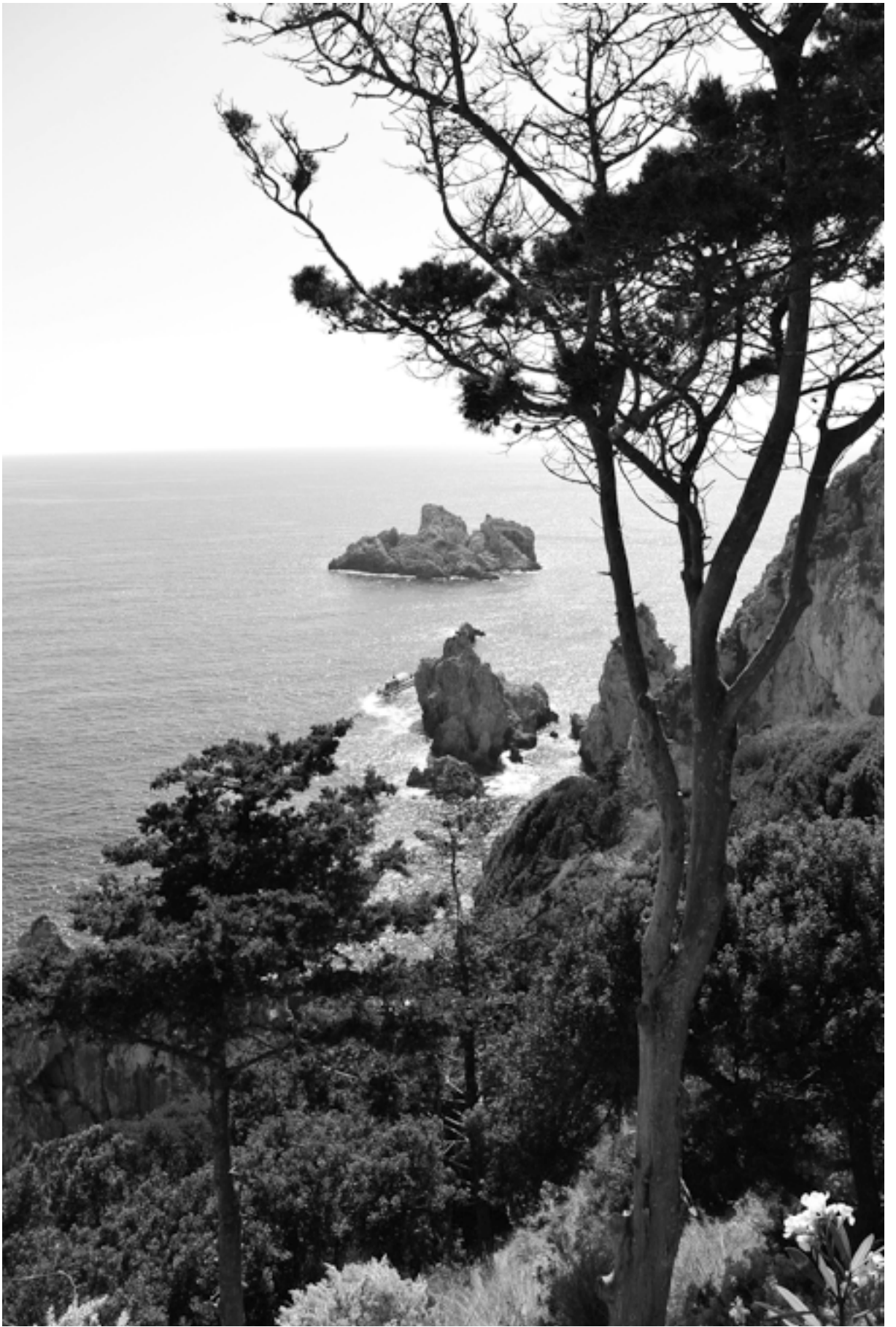
Igazság szerint azért mondtam a nénikémnek, hogy reggel inkább szeretném kipihenni magam, mert időt akartam nyerni. Csak azt felejtettem el, hogy éhes leszek.

– Köszönöm, Vasilis, mondja meg Dimitrának, hogy nagyon hálás vagyok! – nyúltam a küldeményért, a férfi pedig biccentett egyet és elment.

Gyorsan a kockás kendő alá kukucskáltam: a kosárban hosszúkás, ropogósan friss kenyér lapult, feta sajt, paradicsom, egy fedeles cserépedényben olajbogyó, kis üvegben olívaolaj, no meg volt ott egy dobozos narancslé. Összefutott a számban a nyál. Uramisten! Hogy szeretem a fetát paradicsommal, uborkával... Ennek a kemény héjú kis kenyérnek pedig nincsen párja, elég egy kis olívaolajjal meglocsolni és kész a tökéletes reggeli. Dimitra nénikém nem is tudja, hogy megmentette az életemet! Kiraktam mindent egy tálcára és elégedetten kiültem az erkélyre, hogy elköltsem az én fejedelmi *proinómat*. A nap már magasan állt, a kabócák teljes erőből zenéltek, és annyira vakított a fény, hogy vissza kellett menjek a napszemüvegemért. Kicsit furcsa volt napszemüvegben reggelizni, de a dolog élvezeti értékéből egy cseppet sem vont le. A nyelvemen isteni harmóniában keveredtek az ízek: a friss kenyér a feta sajt kellemes sósságával, a paradicsom zamatos édességével meg az olajbogyók fanyar aromájával. Londonban hiába vásároltam érettnak kinéző, piros paradicsomot, még nyáron sem volt íze...

Valahogy úgy voltam vele, mint Proust az ő *madeleine*-jével: minden falat a gyermekkorom emlékeit idézte, és olyan érzés áradt szét bennem, amitől néhány percig nem számított semmi: nem számított, hogy elvesztettem a számomra legfontosabbat; hogy tizennyolc évig hazudtam magamnak; nem számított, hogy tönkrement a házasságom, és most egyedül ülök egy apartmanban, Görögországban. Olyasmi érzés járt át, mint a szerelem: mélyen beszívtam az ismerős illatokat, nyelvemen éreztem a jól ismert ízeket, és minden porcikám azt ünnepelte, hogy nagyon is élek.

Old Perithia, Korfu, 1863 nyara

Drága Katerina!

Még csak egy napja érkeztem meg, de esküszöm a szűz Máriára, az elmúlt huszonnégy óra volt a legszörnyűbb az életemben. Máris hiányzik a tenger, kedves barátnőm, elképzelni sem tudod, mennyire. Ó, belehalok, hogy nem láthatom a szobámból vagy a balkonról. Hiányzik Maria, aki anyám helyett anyám volt, és nem kívánhattam tőle, hogy otthagyja miattam a valódi családját, de Te még őnála is jobban hiányzol, drága barátnőm, jaj, hogy nem szaladhatok át hozzád bármikor, hogy beszélgessünk, és együtt töltsük a délutánt. Amikor apám közölte, hogy csomagoljak, mert Perithiába költözöm, azt hittem, megszakad a szívem. Nem értem, miért kellett idejönnöm, és ő nem volt hajlandó megmagyarázni, hiába is kérlelem.

Miután útra keltünk, még sokáig nem láttam életnek nyomát sem, s megvallom Néked, az a gondolatom támadt, hogy a falu valójában nem is létezik. Kocsink a fáradt lovakkal már eldöcögött a bejáratnak nevezett sziklák között, és még mindig nem vettem észre semmit, ami arra utalt volna, hogy bárki is lakna errefelé. Oly tökéletesen rejtőzik a hegyek között: valóban remek menedék lehetett egykor a kalózok elől.

Hanem ám, nem is sejtettem, hogy apámnak ekkora háza van itt: kétszintes nagy kőház. Odalent a földszinten a gazdálkodók laknak, meg Harula – ő amolyan háziasszonyféle, aki a ház tisztaságáért és az élelemért felel. Nem fogadott valami kedvesen; bár udvarias volt, de kimért. Az ő szemében bizonyára haszontalan úri fehérnép vagyok – egy újabb személy, akiről gondoskodnia kell. És nincs más, drága Katerina, senki más a házban, kivel barátkozhatnék. Jaj, el sem tudom képzelni, hogy mi lesz itt velem, mondd, mihez kezdek majd?

Az emeleten kaptam egy kis szobát, az ablakomból néhány csenevész olajfán kívül semmit sem látni. Harula segített felcipekednem, de még egy rendes szekrény sincs, minden ruhámat a ládában hagytam. Még mindig reménykedem, hogy felesleges kicsomagolnom, mert hamarosan indulhatok vissza...

Csak erre a hírre várok. Hogy mindez csupán tévedés. Tegnap óta ki sem tettem a lábam a szobámból, csak ülök az ágyon és szomorkodom, de apámat ez a legkevésbé sem hatotta meg... Alig töltött itt néhány percet, máris ment a dolgára, azt mondta, ellenőrzi a nyájakat. A birkái persze fontosabbak, mint én.

Harula szólt, hogy odalent lesz az ebéd, de nem mentem le. Délután volt már, amikor meghallottam kopogó lépteit a lépcsőn, majd azt, hogy kinyílt az ajtó. Nem láttam az arcát, mert a fal felé fordulva feküdtem az ágyamon. Hallottam, hogy valamit letesz az asztalra, azzal sarkon is fordult. Egy kis tálcán vizet hozott, friss kenyeret, olívaolajat és sajtot.

Ezzel el is voltam mostanáig.

Reggel arra ébredtem, hogy mindenki távozik, addig füleltem, míg az utolsó zaj is elült – azt hiszem, Harula is elment valahova. Egy kis bádogtartály van a folyosón, a szobám mellett, csappal, abban megmostam az arcomat, hogy felfrissüljek.

Talán hamarosan lelopakodok a lépcsőn, hogy körbejárjam újdonsült börtönömet...

Még mindig nem értem, miért kellett idejőnnöm. Apám homályos célzásai vagyonnól meg biztonságról számomra érthetetlenek és semmitmondók.

Ha megtudsz valamit, írj – de inkább szöktess meg! Katerina, szöktess meg innen!

Sofi

Ez volt az első levél, az író küldte át még este. Azonnal elolvastam... Magamban csak „az írónak” neveztem Andrew Turlingtont, aki éppen Korfun dolgozott legújabb regényén. A könyv Perithiáról íródott, vagyis azokról a levelekről, melyeknek még senki nem találta semmilyen nyomát, de mindenki úgy vélte, ott lapulnak valahol Perithia romos házai között. Perithiát, ezt az elnéptelenedett, sokszáz éves szellemfalut a korfui archeológiai múzeum felügyelte, de mivel a kérdéses ház a családunk tulajdonában állt, apámat keresték meg azzal, hogy feltúrnák kicsit a kertet és a ház romjait, hátha találnak valamit.

Andrew Turlington tizenéves korom óta a kedvenc íróm volt, olvastam minden regényét, így majdnem elájultam a gyönyörűségtől, amikor apámtól megtudtam, hogy a levelek miatt megkeresett bennünket az ügynöke. Apám azt is megtudta, hogy a jóképű író Korfun tartózkodik.